

*Симоненко Т. В.,
здобувач кафедри загальноправових дисциплін
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*

ВПРОВАДЖЕННЯ У НАЦІОНАЛЬНЕ ПРАВО УКРАЇНИ МІЖНАРОДНОГО МЕХАНІЗМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВА ДИТИНИ НА ЗАХИСТ ВІД УСІХ ФОРМ НАСИЛЬСТВА: ЗАГАЛЬНОТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ

Анотація. У статті досліджено теоретико-прикладні питання впровадження у національне право України міжнародного механізму забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства. Формулюється поняття «міжнародний механізм забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства». Визначаються шляхи впровадження у національне право міжнародного механізму забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства за двома напрямками: 1) визначення механізму впровадження у національне право норм міжнародного права щодо забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства та 2) визначення правових засобів впровадження у національне право результатів міжнародного механізму забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства.

Ключові слова: права дитини, право дитини на захист від усіх форм насильства в Україні, міжнародний механізм забезпечення прав людини, міжнародні органи, імплементація, правові засоби.

Постановка проблеми. На тлі загострення глобальних проблем, пов'язаних із забезпеченням особистих прав людини, спостерігається активізація взаємодії міжнародного і внутрішньодержавного права. Із набуттям незалежності Україна стала учасником нових міжнародних актів у сфері прав людини, що спонукає нашу державу враховувати міжнародні механізми контролю виконання взятих на себе зобов'язань. Одним із таких зобов'язань є дотримання стандартів забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства. У зв'язку із наведеними обставинами теоретичні питання впровадження в національне право елементів міжнародного механізму попередження та припинення насильницьких дій відносно дитини набувають все більшої актуальності та вимагають зміни акцентів щодо вирішення цієї проблеми.

Під час забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства у взаємодії обох правових систем виявляються певні протиріччя теоретичного характеру, які негативним чином впливають на реалізацію дитиною цієї категорії прав. Такі протиріччя в сучасному світі можливо вирішити лише у правовий спосіб, із врахуванням спільної міждержавної позиції щодо захисту дітей від насильства. При цьому сила права під час вирішення проблеми подолання насильства відносно дітей полягає не у наявності особливого апарату примусу, здатного забезпечити здійснення норм міжнародного права, оскільки подібного апарату немає, зважаючи на договірний характер цих відносин, а в об'єктивно існуючій в світі тенденції інтернаціоналізації найважливіших сторін правового буття, гармонізації правових систем та впровадженні сучасних правових інструментів захисту прав людини та громадянина.

Стан дослідження. Значний внесок у дослідження міжнародно-правових механізмів захисту прав людини зробили такі українські вчені, як М. Буроменський, В. Буткевич, О. Задорожний, Л. Луць, В. Мармазов, І. Піляєв, А. Федорова, С. Шевчук, О. Шевченко-Бітенська та інші. Схожі питання в зарубіжній науці досліджували Т. Бак, Дж. Ван Б'юрен, М. Вудхед, Н. Кантвел, М. Де Сальвіа, Т. Хаммарберг та інші. Питанням забезпечення прав дитини, зокрема права на захист від усіх форм насильства, присвячували свої праці такі вітчизняні науковці, як О. Анатолієва, О. Вінгловська, І. Волошина, С. Коталейчук, Н. Крестовська, О. Кудрявцева, С. Несинова, Н. Опольська, С. Саблук та інші. Водночас теоретико-прикладний аналіз проблем впровадження у національне право України міжнародного механізму забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства у вітчизняній науці теорії держави та права комплексно не проводився.

Метою статті є дослідження теоретико-прикладних питань щодо впровадження у національне право України міжнародного механізму забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства.

Виклад основного матеріалу. Міжнародний механізм забезпечення прав людини розглядають переважно як контроль міжнародного співтовариства за виконанням державами взятих на себе зобов'язань у цій сфері. На думку І. Ліщини, це «система міжнародних (міждержавних) органів і організацій, що діють з метою здійснення міжнародних стандартів прав і свобод людини чи їх відновлення у випадку порушення» [1]. Більш динамічне визначення міжнародно-правових механізмів захисту прав людини формулює І. Литвиненко: «система міжнародних органів та організацій, а також форми та методи, які вони застосовують з метою вироблення та реалізації міжнародних стандартів прав і свобод людини та їх поновлення в разі порушення державою» [2, с. 278]. Слід звернути увагу на те, що спеціальні міжнародні органи діють відповідно до норм міжнародного права, наділяються повноваженнями щодо прийняття, розгляду та оцінки звернень індивідів відповідно до встановленої цими нормами процедури, тому під час визначення поняття «міжнародний механізм забезпечення прав людини», зокрема, права дитини на захист від усіх форм насильства, обов'язково слід включати в цю теоретичну конструкцію норми міжнародної угоди, що регулюють такі питання.

Відповідно до Конституції України, Закону України «Про міжнародні договори України», міжнародний механізм забезпечення прав людини, зокрема права дитини на захист від усіх форм насильства, є частиною національної правової системи України, яка сьогодні переживає складний але важливий для

сучасних глобальних відносин період трансформації та становлення. Теоретико-прикладні проблеми впровадження у національне право України міжнародного механізму забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства мають вирішуватися, на нашу думку, за двома головними напрямками: 1) визначення механізму впровадження у національне право норм міжнародного права щодо забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства та 2) визначення правових засобів впровадження у національне право результатів міжнародного механізму забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства.

З початку створення ООН у сфері захисту прав дітей було прийнято шість декларацій та вісім конвенцій [3], серед яких і такі, що безпосередньо спрямовані на забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства. До цих угод відносять Мінімальні стандартні правила ООН, що стосуються здійснення правосуддя щодо неповнолітніх (Пекінські правила) 1985 р.; Конвенцію про права дитини 1989 р., яку було доповнено у 2000 р. Факультативним протоколом щодо участі дітей у збройних конфліктах та Факультативним протоколом щодо торгівлі дітьми, дитячої проституції і дитячої порнографії, а також у 2011 р. Факультативним протоколом щодо процедури комунікацій; Правила ООН, що стосуються захисту неповнолітніх, позбавлених волі 1990 р.; Керівні принципи ООН з попередження злочинності серед неповнолітніх (Ер-Рядські керівні принципи) 1990 р.; Конвенцію про заборону та негайні заходи щодо ліквідації найгірших форм дитячої праці 1999 р.; Керівні принципи, що стосуються правосуддя в питаннях, пов'язаних з участю дітей-жертв і свідків злочинів 2005 р., та інші. Визначальним документом, що містить положення універсального характеру відносно забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства, є Конвенція ООН про права дитини 1989 р. Зокрема, відповідно до статті 19 Конвенції «держави-учасниці вживають всіх необхідних законодавчих, адміністративних, соціальних і просвітніх заходів з метою захисту дитини від усіх форм фізичного та психологічного насильства, образи чи зловживань, відсутності піклування чи недбалого і брутального поводження та експлуатації, включаючи сексуальні зловживання, з боку батьків, законних опікунів чи будь-якої іншої особи, яка турбується про дитину» [4].

Попередження насильства відносно дітей є одним із першочергових питань, що стоїть на порядку денному Ради Європи та інших європейських організацій. Більшість договорів, що складають європейську систему захисту прав людини, стосуються людини, а не особливого суб'єкта права – дитини, проте, як вірно зауважує О. Шевченко-Бітенська, не маючи за основну мету захист прав дитини від насильства, на практиці часто використовуються для вирішення саме цього питання [5, с. 51]. Це, зокрема, Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод 1950 р.; Європейська конвенція про запобігання тортурам та нелюдському або такому, що принижує гідність, поводженню чи покаранню 1987 р.; Конвенція Ради Європи про заходи щодо протидії торгівлі людьми 2005 р. та інші. Державами-членами Ради Європи прийнято й низку конвенцій, які безпосередньо присвячені захисту прав дітей (спеціальні конвенції), зокрема, від різних форм насильства, як-от: Європейська конвенція про здійснення прав дітей 1996 р.; Конвенція про особисті контакти з дітьми 2003 р.; Конвенція Ради Європи про захист дітей від сексуальної експлуатації та сексуального

насильства 2007 р. та інші. Наприклад, Європейська конвенція про здійснення прав дітей передбачає конкретні заходи, що дозволяють дітям досягати їх реалізації. Вона узаконює необхідність донести до дітей інформацію про опіку, житло, права батьків спілкуватися з дитиною, питання всиновлення та захисту від жорстокого чи принизливого ставлення [6].

Слід звернути увагу на те, що правова база європейських стандартів відносно забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства включає різні норми «твердого» і «м'якого» права. Однак характер резолюцій та інших форм «м'якого» права, а також об'єкт їх правового регулювання, дають усі підстави вважати норми «м'якого» права щодо забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства обов'язковими для застосування усіма суб'єктами публічної влади України. Так, у Рекомендації № R(91) 9 Комітету Міністрів Ради Європи «Про невідкладні заходи у справах сім'ї» висловлені принципи, що адресуються державам-членам і встановлюють дії, які необхідно прийняти для імплементації цих принципів і забезпечення заходів щодо захисту дітей та інших осіб, які потребують особливого захисту і допомоги та інтересам яких загрожує серйозна небезпека. Принцип 2 Рекомендації № R(91) 9 вказує на те, що у надзвичайно термінових випадках суди або уповноважені органи мають бути готові вживати негайні дії [7]. Рекомендацією Комітету Міністрів (2009) 10 [8] закріплено Керівні принципи політики Ради Європи щодо комплексних національних стратегій із захисту дітей від насильства. Також питанням боротьби проти насильства відносно дітей присвячені: Рекомендація Комітету Міністрів (2001) 16 «Про захист дітей від сексуальної експлуатації»; Рекомендація ПА РС 1778 (2007) «Про дітей-жертв: ліквідацію всіх форм насильства, експлуатації та зловживань»; Рекомендація ПА РС 1666 (2004) «Про загальноєвропейську заборону на тілесні покарання дітей» та інші.

Як ми бачимо, за довгі роки подолання проблеми насильства відносно дітей міжнародна спільнота сформувала своєрідний каталог універсальних та регіональних актів різного політичного та юридичного значення. Зважаючи на те, що Україна є активним учасником зазначених міжнародних угод, для вітчизняної науки права та суб'єктів законотворчості постає актуальне та практичне завдання коректного впровадження міжнародних норм в цій галузі у національне законодавство. Імплементація в національне право норм міжнародного права щодо забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства є загальною теоретичною проблемою розуміння вітчизняною наукою права механізмів впровадження у національне законодавство норм міжнародного права. В Україні цій проблемі присвячено чимало наукових публікацій, усі вони розвивають міжнародно-правову доктрину, відповідно до якої механізм впровадження у національне законодавство норм міжнародного права реалізується в межах найбільш поширених концепцій трансформації, імплементації та інкорпорації.

В основу концепції трансформації (В. Семенов, О. Прагнюк, С. Черниченко, Г. Трипель, Є. Усенко та ін.) закладена теза про те, що здійснення норм міжнародного права у рамках правопорядку конкретної держави можливе лише шляхом надання цим нормам сили національного права через видання внутрішньодержавного правового акта. Концепція інкорпорації (П. Мартиненко, Р. Мюллерсон, В. Денисов та ін.) використовується у різних смислових значеннях, в загальному вигляді під

інкорпорацією розуміється ухвалення (або зміна чи відміна вже існуючих) державою норм національного права, що сприяють виконанню приписів міжнародного права. Концепція імплементації (І. Лукашук, Д. Левін та інші) виступає альтернативою концепціям трансформації та інкорпорації і передбачає здійснення норм міжнародного права через національний організаційно-правовий механізм.

При найближчому розгляді зазначених способів імплементації стає зрозуміло, що вітчизняній правовій системі тією чи іншою мірою притаманні усі з них, тобто інкорпорація, наприклад, демонструється нормами ст. 9 Конституції України, що встановлюють пріоритет міжнародного права і визнають міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, частиною національної правової системи. Окрім цього, положення глави 2 Конституції, де визначаються права і свободи людини, також можуть свідчити про спробу прямого включення норм Загальної декларації прав людини 1948 року і положень більшості міжнародних пактів в текст Основного Закону, проте зазначений процес виглядає незавершеним і більше нагадує трансформацію.

Відносно ж впровадження в національне право норм міжнародного права щодо забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства слід сформулювати *дві принципові позиції*. По-перше, не має значення, в який спосіб буде впроваджено в національне право норми міжнародного права у сфері забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства, цей спір між прихильниками тієї чи іншої концепції в даному випадку непродуктивний – головним завданням для України є досягнення бажаної мети – створення для дитини безпечних умов життя та розвитку власного потенціалу. По-друге, слід змінити акценти під час вирішення цієї проблеми з теоретичних на практичні.

Діяльність уповноважених органів держави щодо визначення механізму впровадження в національне право норм міжнародного права, що регулюють питання забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства, не повинна зводитись до певних способів, а мати конкретну вказівку на пріоритетність норм міжнародного права та орієнтацію на досягнення кінцевої мети. Тобто потрібно більше звертати увагу на регламентацію дії суб'єктів публічної влади в національному правовому просторі як безпосередніх регуляторів суспільних відносин, що є предметом національного права. Як слушно зауважує Є. Тітов, «за такого підходу різноманітні, іноді доволі абстрактні, концепції можуть перетворитися на конкретні практичні механізми, використання яких буде мати не методо-орієнтований (тобто суто теоретичний), а об'єкто-орієнтований (тобто суто практичний) характер» [9, с. 32].

Норми міжнародних угод з питань забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства імплементаються в національне законодавство через національний організаційно-правовий механізм, при цьому в Україні існує обов'язок виконати таку норму міжнародного права, а та державно-правова форма, в якій відбувається це виконання, являє собою в міжнародному праві *questio facti* (питання факту), а не *questio juris* (питання права). Кожна держава в силу принципів міжнародного права, зобов'язана у своїй правовій системі створювати необхідні передумови здійснення міжнародного права їй самою як основним суб'єктом реалізації права. Іншими словами, основні умови реалізації норм міжнародного права створюються

внутрішньодержавними правовими засобами на території держави-учасниці. Особливо це має значення при збігу предметів спільного регулювання внутрішньодержавного і міжнародного права. Збіг предметів правового регулювання потрібен тоді, коли, як вірно помітив В. Гаврилов, в нормах міжнародного права «часто містяться положення, що мають кінцевою метою регулювання не відносин між самими державами (регулювання відносин між самими державами є засобом для досягнення кінцевої мети), а відносин за участю суб'єктів національного права» [10, с. 157]. Тому на початковій стадії процесу імплементації в національне право норм міжнародного права, що регулюють питання забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства, передбачається кореспондування прав і обов'язків за міжнародним договором і норм міжнародного права від держав-адресатів до суб'єктів внутрішньодержавного права.

Необхідність визначення правових засобів впровадження в національне право результатів міжнародного механізму забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства витікає з попередніх роздумів з приводу імплементації норм міжнародних угод, які мають відношення до врегулювання цих питань. Права дитини в Україні, зокрема, право дитини на захист від усіх форм насильства, давно вийшли зі складу виняткової компетенції держави і стали під контроль міжнародного співтовариства, у зв'язку з чим все більше уваги приділяється створенню міжнародних контрольних механізмів, розробці міжнародних процедур, що сприятимуть захисту дитини від насильства. У 1946 році створено Спеціальну комісію та Дитячий фонд ООН (ЮНІСЕФ). Питаннями захисту прав дітей в окремих областях займаються спеціалізовані установи ООН: Міжнародна організація праці, Всесвітня організація охорони здоров'я, Організація Об'єднаних Націй з питань науки, культури та освіти та інші. Відповідно до ст. 43 Конвенції про права дитини був створений спеціальний Комітет з прав дитини; Європейська конвенція про здійснення прав дітей також заснувала спеціальний контрольний механізм – Постійний комітет.

Оскільки діяльність названих суб'єктів у своїй основі має контрольний характер, йдеться про міжнародний *контрольний* механізм забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства в Україні. Міжнародний контрольний механізм забезпечення прав людини є одним із засобів забезпечення міжнародно-правових норм, які реалізуються в діях суб'єктів міжнародного права щодо попередження порушень зобов'язань та перевірки їх дотримання в цілях добросовісного, належного та своєчасного виконання. І. Лукашук під міжнародним контролем розуміє «процес опрацювання інформації, покликаний визначити відповідність поведінки суб'єктів нормам міжнародного права» [11, с. 217]. На нашу думку, міжнародний контрольний механізм забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства в Україні можна розглядати як діяльність міжнародних органів, що здійснюються на основі міжнародних договорів і полягає у перевірці відповідності дій нашої держави прийнятим на себе зобов'язанням з метою повного та неухильного забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства.

Як свідчить сучасна міжнародна практика, найбільш типовими процедурами, що застосовують міжнародні контрольні механізми, є: розгляд періодичних доповідей держав; розгляд повідомлень окремих осіб та груп осіб про порушення державою-

учасницею прав, викладених у договорі; розслідування за власною ініціативою випадків систематичного порушення державами-учасницями конвенційних прав; залучення спеціалізованих установ і компетентних органів ООН до подання експертних висновків та доповідей з приводу здійснення конвенцій; запит у держав-учасниць додаткової відповідної інформації та ін. Діяльність міжнародних органів з контролю за забезпеченням Україною права дитини на захист від усіх форм насильства з огляду на її факультативний характер залишається для суб'єктів публічної влади переважно абстрактною. Між тим, результати такої діяльності у вигляді рекомендацій, висновків, пропозицій, рішень тощо, належать до категорії «м'якого права», що має, на думку багатьох дослідників, зобов'язуючий характер, зумовлений участю України в універсальних міжнародних угодах, починаючи із статутів ООН та РС. Враховуючи ці обставини, слід більш уважно віднестися до питання впровадження міжнародного контрольного механізму забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства в Україні через визначення відповідних правових засобів.

В теорії права під правовими засобами в широкому значенні розуміють правові явища, способи досягнення результату правового регулювання, що підлягають фіксації. Міжнародний контрольний механізм забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства в Україні повинен знайти свій вираз у нормотворчій практиці відповідних суб'єктів публічної влади, насамперед це стосується суб'єктів законодавчої ініціативи. Так, за загальними правилами юридичної техніки, перш ніж розпочати підготовку проекту закону, необхідно, зокрема, вивчити міжнародні договори України, що стосуються теми законопроекту. Але із врахуванням необхідності зміцнення Україною репутації стратегічного партнера серед країн – членів європейських співтовариств, в тому числі шляхом дотримання норм міжнародного та європейського права, обов'язковим елементом підготовки законопроекту чи іншого нормативно-правового акту з питань захисту прав дитини є *вивчення результатів контрольного міжнародного механізму захисту прав дитини від насильства*.

Існує думка, що міжнародні договори, які регламентують права і свободи людини, встановлюють не тільки обов'язок держав щодо їх імплементації і подальшої практичної реалізації, але і безпосередньо наділяють відповідними правами, свободами і обов'язками індивідів [12, с. 123]. Так, Факультативний протокол до Конвенції про права дитини щодо процедури повідомлень передбачає посилення і доповнення національного й регіонального механізму, що надає можливість дітям подавати скарги на порушення їхніх прав. Крім цього, в документі зазначено, що «необхідно приділяти першочергову увагу найкращому забезпеченню інтересів дитини під час використання засобів правового захисту на порушення прав дитини, і що такі засоби захисту повинні враховувати необхідність використання процедур, які відповідають потребам дитини, на всіх рівнях» [13]. Відповідно до ст. 10 Закону України «Про охорону дитинства» «дитина вправі особисто звернутися до органу опіки та піклування, служби у справах дітей, центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді, кол-центру з питань запобігання та протидії домашньому насильству, насильству за ознакою статі та насильству стосовно дітей, інших уповноважених органів за захистом своїх прав, свобод і законних інтересів» [14]. Тобто безпосередньо дитина також *виступає активним суб'єк-*

том забезпечення права на захист від усіх форм насильства, проте через свій вік не в змозі повністю користуватися інструментами захисту цього права.

Зважаючи на це, одним із правових засобів впровадження результатів міжнародного контрольного механізму забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства в Україні є створення відповідних умов для її участі в цих процесах. Вирішення цього питання, на нашу думку, можливе шляхом, по-перше, запровадження у закладах освіти спеціальних навчальних програм з метою інформування про дію міжнародного контрольного механізму забезпечення прав дитини, зокрема, права на захист від усіх форм насильства, та по-друге, створення Міністерством юстиції України у регіональних центрах надання правової допомоги умов (визначити виконавців, поширити інформацію тощо) для надання юридичного консультування дітям з питань застосування міжнародного механізму забезпечення права на захист від усіх форм насильства.

Висновки. Теоретико-прикладні проблеми впровадження у національне право України міжнародного механізму забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства мають вирішуватися за такими напрямками, як визначення механізму впровадження в національне право норм міжнародного права щодо забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства та визначення правових засобів впровадження в національне право результатів міжнародного механізму забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства. Норми міжнародного права, які регулюють загальні питання забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства, норми міжнародних угод, що визначають спеціальні умови попередження та припинення насильницьких дій відносно дитини, повинні мати пріоритетний характер незалежно від способу їх впровадження. При цьому кінцева мета правового регулювання процесу забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства досягається зазвичай не в міжнародній, а в національній системі, а реалізація норм міжнародного права «замикається» на суб'єктах внутрішнього права. Норми внутрішньодержавного права тим самим санкціонують дію міжнародних правових норм всередині країни. Норми «м'якого» права – резолюції, рекомендації, висновки універсальних та регіональних міжнародних організацій щодо забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства мають обов'язковий характер, а їх застосування суб'єктами публічної влади під час забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства в Україні повинно відбуватися на систематичній основі. Відповідно, для вітчизняної науки держави та права постає необхідність у розробці ефективних правових засобів впровадження у національне право результатів міжнародного контрольного механізму забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства.

Література:

1. Ліщина І. Міжнародні механізми захисту прав людини. *Незалежний культурологічний часопис «І»*. 2001. № 21. URL: <http://www.ji.lviv.ua/n21/texts/lischyna.htm>.
2. Литвиненко І. Л. Міжнародно-правові механізми захисту прав людини. *Університетські наукові записки*. 2005. № 4(16). С. 271–279.
3. Конвенции и соглашения. Права ребенка. URL: http://www.un.org/ru/documents/decl_conv/conv_children.shtml.
4. Конвенція про права дитини 1989 р. URL: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_021.

5. Шевченко-Бітенська О.В. Правові механізми Ради Європи у сфері захисту дітей від насильства : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.11. Одеса, 2015. 210 с.
6. Європейська конвенція про здійснення прав дітей 1996 р. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_135.
7. Recommendation No. R (91) 9 of the Committee of Ministers to Member States on Emergency Measures in Family Matters. URL: <https://wcd.coe.int/com.instranet.InstraServlet?command=com.instranet.CmdBlobGet&InstranetImage=572365&SecMode=1&DocId=597904&Usage=2>
8. Комплексна стратегія проти насильства. Керівні принципи політики Ради Європи щодо комплексних національних стратегій із захисту дітей від насильства. URL: http://www.coe.int/t/dg3/children/News/Guidelines/Recommendation%20CM%20protection%20of%20children%20_UKR_BD.pdf.
9. Тітов Є.Б. Проблеми розуміння засад та механізмів упровадження у національне законодавство норм міжнародного права. *Право і Безпека*. 2014. № 4. С. 28–33.
10. Гаврилов В.В. Понятіе и взаимодействие международной и национальных правовых систем. Владивосток : Дальневосточный государственный университет, 2005. 216 с.
11. Лукашук И.И. Международное право. Общая часть. Москва : Волтерс Клувер, 2008. 432 с.
12. Мицик В.В. Правові механізми та процедури захисту прав людини у міжнародному праві. *Актуальні проблеми міжнародних відносин*. Випуск 86 (Частина I), 2009. С. 121–128.
13. Факультативний протокол до Конвенції про права дитини щодо процедури повідомлень. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_160.
14. Про охорону дитинства : Закон України від 26 квітня 2001 р. *Відомості Верховної Ради*. 2001. № 30. Ст. 14.

Симоненко Т. В. Внедрение в национальное право Украины международного механизма обеспечения права ребенка на защиту от всех форм насилия: общетеоретический аспект

Аннотация. В статье исследованы теоретико-прикладные вопросы внедрения в национальное право Украины международного механизма обеспечения права ребенка

на защиту от всех форм насилия. Формулируется понятие «международный механизм обеспечения права ребенка на защиту от всех форм насилия». Определяются пути внедрения в национальное право международного механизма обеспечения права ребенка на защиту от всех форм насилия по двум направлениям: 1) определение механизма внедрения в национальное право норм международного права относительно обеспечения права ребенка на защиту от всех форм насилия и 2) определение правовых средств внедрения в национальное право результатов международного механизма обеспечения права ребенка на защиту от всех форм насилия.

Ключевые слова: права ребенка, право ребенка на защиту от всех форм насилия в Украине, международный механизм обеспечения прав человека, международные органы, имплементация, правовые средства.

Symonenko T. Introduction of the international mechanism of ensuring the child's right to protection against all forms of violence into the national law of Ukraine: a general theoretical aspect

Summary. The article examines the theoretical and applied issues of introducing into the national law of Ukraine an international mechanism for ensuring the child's right to protection against all forms of violence. The concept of an "international mechanism for ensuring the child's right to protection from all forms of violence" is formulated. It defines the ways of introducing into the national law the international mechanism for ensuring the child's right to protection against all forms of violence in two ways: 1) determining the mechanism for introducing into national law the norms of international law regarding ensuring the child's right to protection against all forms of violence and 2) determining the legal means of implementing national law of the results of the international mechanism for ensuring the child's right to protection against all forms of violence.

Key words: rights of the child, right of the child to protection against all forms of violence in Ukraine, international mechanism for ensuring human rights, international bodies, implementation, legal means.